

AGE OF ARISTOCRACY

UITZICHTLOOS

UITZICHTLOOS
END DAYS # 1

Eduard Meinema

Uitzichtloos

End Days # 1

Original Title: Hope Lost

Copyright © 2023 Eduard Meinema

Cover design: GS Cover Design Studio

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403719382

NUR 333

All rights reserved.

1

Washington, 1600 Pennsylvania Avenue

De schemering hielp hem onopgemerkt te blijven. Onopgemerkt voor de mensen, de agenten van de TIA, de *Terrorist Intelligence Agency*; niet voor de AI.

Jager Thompson was zich bewust van het gevaar. Wist dat de AI alles zag. Dag en nacht. En hij wist dat het slechts een kwestie van tijd was voordat de AI de TIA agenten op hem af zou sturen.

Hij hield zich schuil tussen een paar verwilderde struiken die spontaan tussen de tegels van de stoep voor de hekken van het Witte Huis waren opgekomen. Geen mens die zich in deze dagen nog druk maakte over strakke en goed onderhouden plantsoenen of looppaden. Overleven. Dat was alles wat nog telde.

Jager moest slikken. Het was jaren geleden dat zijn vrouw hier had gewerkt. Jaren geleden dat hij zelf binnen was geweest. En ook al was hij inmiddels wel wat gewend, het aanzicht van het Witte Huis deed hem huiveren. Niets deed nog herinneren aan de grandeur van vroeger. Een oud vervallen gebouw; dat was wat hij hier in het halfdonker zag.

‘Daar!’ riep iemand vlak achter hem.

Jager greep naar zijn wapen. Een oud pistool. Oud, maar het werkte nog. Verwilderd keek hij rond om te zien wie hem had betrappt. Met moeite zag hij op het door struiken en planten overwoekerde trottoir twee jonge mensen staan. Een jongen en

een meisje. Hij dun en slungelig; een jaar of twintig, schatte Jager. Zij iets jonger, gekleed in verweerde maar degelijke kleding. Hij moest slikken. In het weinige licht van de maan leek ze sprekend op Juna, zijn dochter.

‘Zie je wel? Het staat er nog,’ zei de jongen. ‘Ik zei het je toch!’

Het meisje pakte met beide handen het verroestte hekwerk vast en staarde met ontzag naar het vervallen Witte Huis. ‘Mijn vader zei dat het was platgegooid.’

‘Nou, het is er nog, zeg dat maar...’ Hij stopte met praten. Realiseerde zich dat hij een gevoelige snaar raakte. ‘Tegen mijn vader? Die is er niet meer, Joey,’ zei het meisje met een snik in haar stem. Haar handen knepen nog steviger in het hekwerk.

‘Sorry,’ pruttelde Joey. ‘Ik... sorry.’

Jager Thompson keek omhoog. Het geluid was onmiskenbaar. Een drone. Aan het geluid te horen zelfs meer dan één. Maar hij kon ze niet zien. Hij dook zo ver mogelijk ineen. Moest hij de twee waarschuwen?

‘Joey?’ zei het meisje. Ze liet het hek los en keek omhoog. ‘Hoor jij het ook?’

‘Fuck! Zo snel al? We moeten weg,’ zei de jongen. Hij pakte haar bij de hand en trok haar mee. Na een paar passen stopten ze al. Vanuit de lucht scheen een felle bundel licht op hen. Zo stonden ze hier ineens open en bloot; in het volle licht.

‘Hij hangt recht boven ons,’ zei het meisje angstig.

De drone daalde zoemend af, tot vlak boven het tweetal. De camera’s scanden hun gezicht. ‘Joey Whitaker. Amber Vonn. *Unaffiliated*, niet aangesloten,’ klonk een kille stem vanuit de drone.

Jager Thompson richtte zijn wapen op de drone, overwoog het ding uit de lucht te schieten, tot hij een zovend geluid op de weg hoorde. Een elektrische auto die boven het wegdek zweefde, was ongemerkt naderbij gekomen. De auto stopte voor het betrapte tweetal; twee agenten in zwarte uniformen stapten uit. Een man die al direct zijn wapen pakte en een vrouw die eerst haar pet rechte trok en daarna bukte om iets uit de auto te pakken. Jager besloot zijn wapen op de man te richten.

‘Wat doen jullie hier?’ vroeg de man nors.

Joey kneep iets harder in de hand van zijn vriendin. ‘Gewoon... even kijken naar eh...’ Hij knikte met zijn hoofd naar de restanten van het Witte Huis.

‘Waarom,’ snauwde de agent. ‘Wie denk je daar te vinden?’

‘Nee, niemand,’ zei Joey zacht en bang voor wat er komen ging.

De vrouwelijke agent hield een tablet omhoog. ‘Jullie zijn UNAF. Niet aangesloten. Waarom niet?’

Joey haalde zijn schouders op waarna de mannelijke agent hem onverwacht snel en keihard in zijn maag trapte. Joey kromp proestend en kuchend in elkaar.

‘Nee, niet doen!’ gilte Amber.

‘Ze vraagt waarom? Geef antwoord!’ zei de agent.

‘Gewoon...,’ hikkelde Joey.

De agent gaf hem nog een trap. ‘Alles is bij jou gewoon he?’

‘Gauff, doe een beetje rustig,’ zei de vrouwelijke agent kalmerend. Ze hielp Joey overeind. ‘Zeg eens...’ Ze keek voor de zekerheid nogmaals op haar tablet om zijn naam te checken. ‘Joey. Waarom ben je UNAF?’

Happend naar adem, gaf Joey antwoord. ‘Mijn pa en ma zeiden dat...’

‘Nee, nee, niet je vader de schuld geven knul,’ zei de vrouwelijke agent nu op dwingende toon. ‘Je bent oud en wijs genoeg om zelf beslissingen te nemen, Dus vertel. Waarom heb je ervoor gekozen je niet aan te sluiten?’

Voorovergebogen van de pijn, keek Joey de agente aan. ‘Voor de toekomst.’

‘Pardon?’ zei de agente.

‘Mijn pa. Hij zei... Ik denk dat we beter af zijn in een wereld zonder... zonder...’ Hij keek haar bijna huilend aan.

‘Zonder wat? Joey?’ vroeg de agente. Ze kreeg een gemeen lachje op haar gezicht omdat ze het antwoord al lang wist, maar per sé wilde dat hij het toegaf.

‘Zonder AI!’ gilte Amber. ‘Dat weet je best!’

Agent Gauff stapte op haar af en beukte haar keihard in haar maag. ‘Had ze jou iets gevraagd? *Bitch.*’

‘Heel!’ zei Joey kwaad. Hij probeerde zich groot te maken om zijn vriendin te beschermen. ‘Laat haar met rust!’

Agent Gauff was er klaar mee. Greep de jongen bij zijn keel. Zijn grote hand, met een zwartleren handschoen, omvatte het dunne strottenhoofd van de slungelige jongen en drukte zijn keel bijna dicht. ‘Als jij ge-ge-gewoon even antwoord geeft,’ zei hij expres stotterend, ‘hoeft dat meissie van je geen klappen te krijgen. Watje!’ Hij duwde hem hardhandig naar achteren en liet zijn keel los.

Joey wist ternauwernood overeind te blijven. Amber twijfelde. Wilde haar vriendje vastpakken en troosten, maar de vrouwelijke agent schudde haar hoofd. ‘Uh-Uh,’ zei de agente.

Ze richtte zich weer op de jongen. ‘Waarom denk jij dat een wereld zonder AI beter af is?’

Hijgend en naar adem happend ging Joey voor zijn vriendin staan. ‘Omdat wij recht hebben vrij te zijn!’ schreeuwde hij zo hard hij kon.

Agent Gauff fronste zijn wenkbrauwen. Keek zijn vrouwelijke collega aan. ‘Ik ben er wel klaar mee. Muniz,’ zei hij zonder enige emotie. ‘We zijn hier om de orde te bewaren. Niet om mensen te bekeren.’ Voor agent Muniz iets kon doen, richtte Gauff zijn wapen op Joey en schoot hem koelbloedig neer.

Jager Thompson rilde.

‘Nee!’ gilde Amber. Ze liet zich naast het levenloze lichaam van haar vriend zakken. Pakte hem vast en kuste hem. ‘Nee, nee. Joey! Laat me niet alleen.’

‘Zeikwif,’ zei agent Gauff en schoot ook Amber neer.

Thompson beet op zijn lip om geen geluid te maken en zichzelf te verraden.

De vrouwelijke agente staaarde onaangedaan naar de twee dode lichamen op het begroeide trottoir van het Witte Huis. ‘Ik dacht dat we hen moesten oppakken en uithoren,’ zei ze.

‘Wat denk je dat ze je nog meer kunnen vertellen, Muniz?’ zei Gauff terwijl hij zijn wapen terug in de holster plaatste. ‘Je hebt alle informatie onderweg hier naartoe al gehoord. Hun ouders waren UNAF, zij zijn UNAF. Wat wil je nog meer weten?’

Agent Muniz deed haar pet af. ‘Sorry jongens,’ mompelde ze, onhoorbaar voor Gauff. Tikte op de comm op haar schouder en sprak op zakelijke toon: ‘Twee lichamen om op te halen.’ Draaide zich om en liep terug naar de auto. Halverwege bleef ze

even staan. Keek in de richting van de bosjes waar Jager Thompson, enkele meters van de auto, zich zo klein mogelijk maakte om niet te worden gezien. Ze luisterde aandachtig, maar het gezoem van de drone was te overheersend. ‘Oké. We gaan,’ zei ze tegen Gauff.

Jager Thompson had zich stilgehouden. Hij had alles gevolgd en wist dat hij de agenten en de drone vanaf deze afstand had kunnen neerschieten. Maar hij deed niets. ‘Sorry,’ fluisterde hij tegen zichzelf. ‘Als ik jullie had gered, zouden we daarna alle drie worden opgejaagd en alsnog worden afgemaakt. Voor hen is het maar een spel. Voor ons...’ Hij staaarde met afschuw naar de levenloze lichamen. ‘*Voor mij*, is het overleven.’

2

Pentwogon

Generaal Atherton ijsbeerde, sabbelend op haar sigaar, door de rokerige ruimte. Dat anderen last hadden van de rook van haar *'guilty pleasure'* kon haar geen reet schelen. Eigenlijk kon niets haar meer schelen deze dagen. Ze stopte plotseling en liep opgefokt met grote passen terug naar de tafel waar een groot verkreukeld vel papier op lag. Drukte haar wijsvinger op een willekeurige plek op het papier en foeterde: 'Het is toch godgeklaagd. Deze oude stafkaarten, zijn het enige waarmee we ons kunnen oriënteren, zonder dat die verdomde AI doorheeft wat we gaan doen.'

'Ja,' zei majoor Bradley Williamson, zijn uniform zwaar gehavend en zonder herkenbare onderscheidingen. 'Dat kan wel, maar het is vrijwel onmogelijk om die kaarten of kopieën van die kaarten, ongemerkt te verspreiden.' Hij spreidde vertwijfeld zijn armen. 'We kunnen de andere verzetsgroepen niet eens bereiken. Laat staan informeren over wat we van plan zijn. We staan er alleen voor.'

'Verzetsgroepen,' zei Atherton afkeurend. 'Hoor je wel wat je zegt? Sinds wanneer zijn wij een verzetsgroep? Wij zijn het fucking leger!'

'Generaal,' zei Eric Neill, de enige burger in de kleine ruimte. 'De AI heeft ons in de verdediging gedwongen. En we zijn nog maar met weinig.'

‘Ja, dus?’ snauwde Atherton. Haar grijze haar had ze in een paardenstaart hoog op haar hoofd gebonden. ‘We zijn met weinig. Maar we *zijn* er nog.’

‘Generaal... Misty,’ zei Neill, de generaal bewust met haar voornaam aansprekend. Hij formuleerde zijn opmerking zorgvuldig. ‘Misschien wordt het tijd dat we, eh, dat we inzien dat er geen weg meer terug is?’

‘Neill... Eric,’ sprak de generaal hatelijk, ‘die weg terug is al lang naar de kloten. De weg voorwaarts. Die moeten we hebben.’

‘Denk je nog steeds dat we verder kunnen zonder AI?’

Atherton liep naar Eric toe. Stopte recht voor hem en keek op hem neer. Ze was een halve kop groter dan hij en daar maakte ze dankbaar gebruik van. ‘Jij niet dan?’

‘Waarom doe je zo?’ vroeg Neill.

‘Zo wat?’

‘Neerbuigend. Irritant,’ zei Neill. ‘Waarom doe je dat? Je bent en blijft mijn zus he?’

‘Halfzus,’ zei Atherton met opgetrokken neus. ‘En ik doe niet neerbuigend. Ik kan alleen heel slecht tegen mensen die de moed opgeven.’

‘Zeg nou eerlijk, zus,’ zei Eric. ‘Wat *kunnen* we nog? We zijn met weinig. *Te* weinig als je het mij vraagt. De wereld is volledig verrot geschoten. Iedere beweging die we maken, wordt geregistreerd. We leven praktisch onder de grond. *Wat* kunnen we nog?’

Misty Atherton was teruggelopen naar de oude stafkaart. Leunde met beide handen op de papieren stafkaart en zuchtte. ‘Waar zit je?’

‘Generaal, met alle respect,’ zei majoor Williamson. ‘De AI is overal. Dat weet u net zo goed als ik.’

‘Ja, majoor. Dat weet ik. Maar ik ben niet op zoek naar de AI. Ik wil weten waar de president is.’

Williamson schudde meewarig zijn hoofd. ‘Generaal... De president is al ruim een jaar geleden uit zijn functie ontheven.’

‘Hmphh,’ proestte Atherton. ‘Uit zijn functie ontheven? President Munn? Gewonnen gegeven, zal je bedoelen. Die zak. Die lapzwans. Die had zich niet eens president mogen noemen.’

Majoor Williamson wist even niet wat hij moest denken. ‘Hij heeft wel zijn leven opgeofferd. En dat van zijn gezin.’

‘Noem dat maar opofferen. Ik noem het executeren.’

‘Goed. U heeft het niet over Munn. Wie bedoelt u dan wel?’

‘Chestwright natuurlijk. Chris Chestwright. De enige *echte* president die we de afgelopen decennia hebben gehad.’

‘Lieverd,’ zei Eric Neill. ‘Chestwright mag dan, in jouw ogen, een goede president geweest zijn. Hij is inmiddels stokoud. Als hij nog leeft...’

Atherton gaf hem een kwade blik. ‘Allereerst ben ik jouw lieverd niet. En ten tweede: Chestwright leeft. Dat weet ik.’

‘Hoe dan?’ vroeg Neill. ‘Je hoopt het misschien, maar zeker weten doe je het niet.’

‘Fout, Eric. Ik weet het *wel* zeker!’

‘Maar *hoe* dan?’

‘De geheime inlichtingendienst.’

‘Liev... Misty.’ Eric koos zorgvuldig de juiste woorden om zijn halfzus de waarheid te vertellen. ‘De inlichtingendienst

haalt al haar kennis van internet en uit computerbestanden. En je weet dat alles wat digitaal is door de AI wordt beheerst.'

'Dat is de voormalige inlichtingendienst, Eric. Ik heb het over de *geheime* inlichtingendienst. *Mijn* inlichtingendienst.'

'Jouw...? Heb jij een eigen inlichtingendienst opgezet?' vroeg Eric. Hij was onder de indruk, bijna trots op wat zijn eigenzinnige halfzus altijd weer voor elkaar wist te krijgen. Nu was hij totaal overdonderd door iets wat zijn halfzus had georganiseerd en waar hij niets van had gemerkt.

Misty Atherton liep langs Eric Neill, tikte hem venijnig op zijn neus. 'Ja, Eric. Mijn inlichtingendienst. Volledig autonoom. Werkt zo veel mogelijk zonder digitale of audio verbindingen te gebruiken. En ze opereren volledig in het geheim.' Ze liep door. Trok een kast open en haalde er een ordner uit die ze geopend bovenop de stafkaarten legde.

'Wat is dat?' vroeg Eric.

'Het lijken wel stukken boombast,' zei majoor Williamson.

'Dat zijn het ook,' zei Atherton.

Neill en Williamson wisselden snel een blik. 'Oké, zei Eric. 'En wat moeten wij met een stukje boom?'

'Lezen,' zei Atherton.

Opnieuw wisselden de twee mannen een blik. Geen van hen begreep waar de generaal op doelde.

'Nooit van B-mail gehoord?'

'Sorry?' zei Eric.

'Nee dus. B-mail. Berken mail. Dat werd vroeger al gebruikt om berichten op te schrijven en voor anderen achter te laten,' zei de generaal. 'Een berken boom verliest zijn bast. Die bast is dun en, mits goed gedroogd, goed beschrijfbaar. Een soort

papier. Als je weet waar de berichten achter te laten, kun je een schat aan informatie doorgeven, vrijwel zonder dat iemand er iets van merkt.’ Ze begon te grijnzen. ‘En zeker een digitale etterbak als die AI niet.’

Majoor Williamson stapte dichterbij en las enkele van de handgeschreven berichten. Zijn blik veranderde van bedenkelijk in hoopvol. ‘Maar, dit is geweldig! Deze informatie is onbetaalbaar!’

‘Precies,’ zei Atherton. ‘Maar strikt geheim.’ Ze pakte één van de stukken bast uit de ordner en gaf die aan Eric. ‘Hierin staat de bevestiging dat Chestwright leeft.’

Eric Neill las met stijgende verbazing de tekst op het stuk berkenbast. Hij knikte instemmend. ‘Dat klinkt goed, Misty. Bijna te mooi om waar te zijn. Maar...’ Opnieuw koos hij zijn woorden zorgvuldig. ‘Afgezien van zijn goede staat van dienst. Denk je werkelijk dat Chestwright het verschil kan maken?’

‘Nou en of. Kijk, het klinkt misschien gek uit de woorden van een legervrouw. Maar Chestwright is de ultieme politicus. Als er iemand met woorden een oorlog kan winnen, is hij het wel. Hij is de verbindende factor die we zoeken.’

‘Oké,’ zei Eric, nog altijd niet helemaal overtuigd. ‘En, wat gaan we nu doen?’

‘Ik heb een van mijn mensen, een van mijn beste mensen, eropuit gestuurd om contact met hem te maken.’

3

Olympic National Park

De oude man legde liefdevol zijn hand op de schouder van de kleine jongen. Hij zakte een beetje door zijn knieën, hield zijn geweer stevig vast en fluisterde: ‘Daarom noemen ze dit Cougar Country,’ hij wees op een bruine katachtige tussen de bomen van het Olympic National Park.

‘Gaan we hem schieten?’ vroeg de jongen.

‘Chris Chestwright schudde heftig nee. ‘Te gevaarlijk Chester.’

‘Waarom opa?’ vroeg Chester. ‘Voor het geval je hem mist en hij ons aanvalt?’

‘Nee,’ zei Chris. ‘Je kent me toch? Ik mis nooit.’

Chester moest lachen. ‘Vroeger niet opa...’

Chris gaf hem lachend een tik op zijn pet. ‘Oké. Bijna nooit,’ verbeterde hij zichzelf. ‘Maar het gaat niet om die bergleeuw, Chester. Het gaat erom dat niemand mag weten dat we hier zijn.’

Chester knikte begripvol. ‘Voor de AI?’

‘Precies.’ Chris ging rechtop staan waardoor de cougar de aanwezigheid van de mensen opmerkte. In een flits was hij verdwenen tussen de bomen. Gevlucht en onzichtbaar verdwenen in de immense wildernis waar het park om bekend staat. ‘Dit gebied, dit onherbergzame gebied, biedt ons

bescherming Chester. Ook voor een AI is dit gebied lastig te controleren. Hier maken we een kans.’

‘Een kans op wat?’ vroeg Chester.

‘Een kans op overleven,’ zei Chris. Nu de cougar verdwenen was, hing hij het jachtgeweer over zijn schouder. ‘Kom. We gaan naar huis.’ Het geluid van een brekende tak, alarmeerde hem. In een vloek en een zucht duwde hij Chester op de grond en wist hij zijn geweer op de plek te richten van waar hij het geluid had gehoord. ‘Wie daar?’ riep hij.

Chester lag geschrokken aan de voeten van zijn opa. Met grote ogen keek hij naar de plek waar Chris zijn geweer op richtte. Het bleef stil. ‘Er is niemand, opa,’ fluisterde hij en wilde al opstaan.

De oude, rimpelige hand drukte hem terug. ‘Echt wel,’ zei Chris. ‘Laat je zien!’ riep hij om er stil aan toe te voegen: ‘Chester, kruip langzaam weg. Ga naar huis en waarschuw mama.’

‘Kan ik niet beter papa om hulp vragen?’ antwoordde Chester.

‘Nee,’ siste Chris. ‘Mama kent deze omgeving op haar duimpje. Papa niet. Ga!’

Voorzichtig kroop Chester weg. Zodra hij zijn opa niet meer kon zien, wist hij zeker dat ook de onbekenden in het woud hem niet meer konden zien. Stond op en rende naar de hut waar ze sinds enkele jaren in totale afzondering leefden.

Chris Chestwright was blij dat zijn kleinzoon veilig was weggekomen, maar hij wist dat hij zelf nog gevaar liep. Wie zich ook tussen de bomen verscholen hield; hij zou hem zonder pardon kunnen neerschieten. Er gebeurde echter niets. Blijkbaar was de grote onbekende niet van plan hem om te leggen. ‘Oké.

We zijn alleen. Kom te voorschijn,’ zei Chris en liet zijn geweer zakken. ‘Dan kunnen we praten.’

In de schaduw tussen de bomen verrees een gestalte. Een grote, donkere man stapte naar voren. Op zijn rug hing een geweer. ‘Mister President,’ zei de zwarte man tegen Chris. ‘Goed te zien dat u nog steeds waakzaam bent.’

‘Quade?’ zei Chris blij verrast. ‘Jij hier? Jeetje, man. Dat is lang geleden. Wat goed je te zien!’

Byron Quade kwam dichterbij. ‘Ik ben ook blij u weer te zien Mister President.’

‘Ach Quade. Laat dat formele gedoe achterwege, wil je?’ Hij drukte Quade tegen zich aan en tikte hem stevig op zijn rug.

Quade kuchte. ‘Nou, er zit nog genoeg kracht in die vuisten,’ lachte hij.

Chestwright deed een stap achteruit. ‘Man wat goed jou weer te zien. Hoe is het? Met jou en, eh... daarbuiten?’

Quade lachte. ‘Met mij gaat het goed. Maar daarbuiten?’ Hij slaakte een diepe zucht. ‘Hel!’

Chris knikte. ‘Het is uit de hand gelopen he?’

‘Volledig.’

‘Maar er is nog verzet. Toch?’

‘Nog wel,’ zei Quade. ‘Dat is ook de reden dat ik hier ben.’

Chestwright keek hem schuin en argwanend aan. ‘Ik begrijp dat je me hier in deze wildernis niet opzoekt om een biertje te drinken en bij een kampvuur oude verhalen op te halen, maar ik hoop ook dat je begrijpt dat ik me niet voor niets heb afgezonderd?’

‘Jawel,’ knikte Quade. ‘Maar ik hoop dat u de tijd wilt nemen om naar me te luisteren.’

Chestwright stak een hand op om Quade te laten zwijgen. Hij reikte naar zijn geweer en luisterde tegelijk aandachtig naar de geluiden rondom hem. Quade hoorde niets, maar greep automatisch ook naar zijn wapen. ‘Angie?’ zei Chestwright. ‘Ik kan horen dat jij het bent. Kom maar tevoorschijn. Het is veilig.’

Quade was verrast toen een jonge vrouw met een zwaar kaliber automatisch wapen tevoorschijn kwam. ‘Alles goed, pap?’ zei de vrouw.

Nu was Quade nog meer verrast. ‘Pap? Ik dacht dat ik al uw kinderen al eens had gezien, maar haar ken ik niet.’

‘Tja,’ zei Chestwright. Hij legde zijn arm om Angie’s middel. ‘Een nakomertje. De jongen die je net zag wegsluipen is haar zoontje. Mijn kleinzoon.’ Hij lachte vriendelijk naar zijn dochter. ‘Angie, dit is Byron Quade. Voormalig hoofd van mijn beveiliging.’

‘Toen je nog president was?’ zei Angie.

‘Ja. De goede oude tijd,’ zei Chestwright.

‘Zeg dat,’ zei Quade. ‘De goede oude tijd...’

‘En wat brengt u hier, meneer Quade?’ vroeg Angie.

Quade grinnikte. ‘Heerlijk direct. Net als uw vader.’

‘Dat kan,’ zei Angie. ‘Het verbaasde me dat u ongemerkt langs onze wachtposten bent gekomen.’

‘Voormalig hoofd van beveiliging he?’ zei Chestwright.

‘Dat begrijp ik, pap. Maar het baart me ook zorgen.’

‘Hoezo?’

‘Het feit dat meneer Quade door onze beveiliging heen walst, betekent ook dat andere oud-medewerkers, mensen met

verkeerde bedoelingen, door onze beveiliging heen kunnen komen.’

‘Eh...’ Chestwright was even uit het veld geslagen.

‘Maar dat is voor later zorg. Terug naar mijn vraag meneer Quade. Wat brengt u hier?’

Quade keek de voormalige president aan. ‘Ze heeft wel een punt, meneer. Maar goed. Ik ben hier met een boodschap.’

‘Ja? Wat dan?’ vroeg Angie ongeduldig.

‘Een boodschap van generaal Atherton,’ zei Quade.

‘Misty?’ vroeg Chestwright.

Quade knikte. ‘Ja, Mister President. De generaal heeft u nodig in het Pentwogon.’

‘Pen-two-gon?’

‘Ja. Het originele Pentagon is vernietigd. Generaal Atherton heeft een eigen versie gebouwd.’

Chestwright schudde lachend zijn hoofd. ‘Typisch Misty...’